

200707397/1.

Datum uitspraak: 27 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/10781 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 21 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 september 2007, verzonden op 25 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

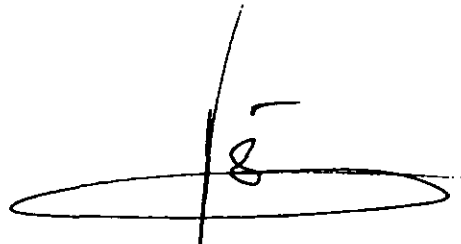
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

282-501.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/10781

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 21 september 2007

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M.A. Hansen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Op 6 juni 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Bij besluit van 10 september 2001 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 met ingang van 6 juni 2001, geldig tot 6 juni 2004.

Op 6 april 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 1 februari 2007, verzonden op 20 februari 2007, heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 6 september 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk is verschenen I. Jalloh.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 1 februari 2007 in rechte stand kan houden.
2. Bij voornoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.
3. De rechtbank overweegt als volgt.
4. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.
5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.
6. Naar aanleiding van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 (DVP/AM-754474) heeft verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone op 16 september 2002 beëindigd. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 26 februari 2003 (LJN: AF9731 en JV 2003/140) is overwogen dat verweerder zich op basis van de daartoe in aanmerking genomen omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Gelet op het vorenstaande en gelet op de ruime beoordelingsmarge die verweerder toekomt bij de vraag of een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.
7. De stelling van eiser dat de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ten onrechte is geweigerd, omdat zich na het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd geen intrekingsgrond meer kan voordoen, wordt niet gevolgd. Immers, op grond van artikel 34 van de Vw 2000 is de datum waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt - nadat de betreffende vreemdeling direct voorafgaande aan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd - het ijkpunt voor de vaststelling of de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend. In casu is dat ijkpunt 6 juni 2004. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te vervallen op het moment dat het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone werd beëindigd, zijnde 16 september 2002, en dat zich daarmee op 6 juni 2004 een intrekingsgrond heeft voorgedaan in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De omstandigheid dat verweerder eerst geruime tijd nadat de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste

lid aanhef en onder d, van de Vw 2000 was verlopen, daartoe heeft besloten, maakt het voorgaande niet anders. Naar het oordeel van de rechtbank is er hierdoor namelijk nog geen sprake van bij eiser gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen. Hierbij is van belang dat eiser wist dat hij een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd had en wist of had kunnen weten dat het categoriaal beschermingsbeleid inzake Sierra Leone was afgeschaft, nu dat middels publicatie in de Staatscourant algemeen bekend was gemaakt. De enkele omstandigheid dat verweerder niet onmiddellijk na de bekendmaking hiervan is overgegaan tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning, maakt niet dat eiser erop mocht vertrouwen dat deze verblijfsvergunning nimmer meer zou worden ingetrokken of dat verweerder het recht hierop zou hebben verwerkt.

8. Aan de orde is vervolgens verweerders standpunt dat eiser ook niet in aanmerking komt voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

9. Eiser heeft in dat verband ter onderbouwing van zijn aanvraag aangevoerd dat hij bij een aanval op zijn dorp is opgepakt en meegenomen door een rebellengroepering, "Danger-group" genaamd. De vader van eiser is bij die aanval, nadat eerst diens arm was geamputeerd, doodgeschoten door de rebellen. Eiser en zijn vriend moesten van de rebellen de spullen dragen die ze buit hadden gemaakt in het dorp. Eiser heeft vervolgens bij de rebellen gevangengezeten. Hij en zijn vriend moesten met de rebellen mee als ze een dorp aanvielen. Bij zo'n aanval werden eerst gewerschoten gelost en de dorpingen verzameld. Vervolgens dienden eiser en zijn vriend de dorpsbewoners te fouilleren. De rebellen staken daarna de huizen in brand. Op een dag, eiser verbleef toen ruim een jaar bij de rebellen, werd het kamp aangevallen door mensen die Kamajors worden genoemd. Tijdens die aanval zijn eiser en diens vriend ontsnapt. Op een gegeven moment is eiser op een plaats aangekomen waar veel blanke en zwarte mensen bij elkaar waren. Toen de donkere mensen eiser zagen, hebben ze stikken en stenen gepakt en eiser aangevallen. De blanke mensen wisten de zwarte mensen tegen te houden en hebben eiser meegenomen naar een huis. De zwarte mensen kwamen echter met een foto van eiser naar de blanke mensen toe. Op die foto stonden eiser, diens vriend en een gewapende rebel. Ze zeiden dat eiser ook een rebel was. Eiser weet niet dat die foto ooit genomen is. De volgende dag hebben de blanke mensen eiser met een helikopter naar een grote boot gebracht en heeft eiser zijn land verlaten. Dat was ergens in mei 2001.

10. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, het zij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

11. In beroep heeft eiser aangevoerd dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 alleen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 28 Vw 2000 kan worden tegengeworpen.

12. Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat verweerder toepassing kan geven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Immers, doordat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, heeft verweerder te beoordelen of eiser op grond van zijn asielaanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000

ten tijde van die aanvraag dan wel ten tijde van het onderhavige bestreden besluit (ook) in aanmerking kwam voor toelating op een van de andere gronden als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000. Bij de beantwoording van die vraag staan verweerder de facultatieve afwijzingsgronden als genoemd in artikel 31 van de Vw 2000 ter beschikking.

13. Verweerder heeft in de eerste plaats vastgesteld dat eiser geen documenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen. Naar de mening van verweerder kan het ontbreken van deze documenten eiser worden toegerekend. In dat verband heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij geen identiteitsbewijs heeft overgelegd, terwijl uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 25 april 2005 (DVP/AM-873436) blijkt dat er in Sierra Leone vanaf augustus 2000 een nieuw systeem geldt waarbij elke burger vanaf zestien jaar en ouder verplicht is een identiteitskaart aan te vragen. Verweerder acht hierbij van belang dat uit de verklaringen van eiser niet is gebleken dat hij nimmer in de gelegenheid is geweest om pogingen daartoe te ondernemen. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat eiser zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met enig (indicatief) bewijs. Daarnaast acht verweerder niet aannemelijk dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute kan geven. In de optiek van verweerder had in alle redelijkheid van eiser verwacht mogen worden dat hij informatie kon verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van de boot, de vlag waaronder deze boot voer en de naam van het land en de haven waar hij zou zijn aangekomen.

14. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eiser verwacht had mogen worden dat hij over dergelijke eenvoudige zaken informatie had kunnen verschaffen. De stelling van eiser dat de reisroute grotendeels verifieerbaar is, omdat hij de vertrek- en aankomstdatum heeft genoemd, doet hier niet aan af. Daarbij wordt nog opgemerkt dat het niet aan verweerder maar aan eiser is om de reisroute aannemelijk te maken. Het vorenstaande maakt reeds dat verweerder in redelijkheid het ontbreken van (reis)documenten aan eiser heeft kunnen toerekenen.

15. Het toerekenbaar ontbreken van (reis)documenten is reeds voldoende voor de conclusie dat op voorhand twijfel bestaat aan de oprechtheid van eiser en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Volgens vaste jurisprudentie geldt dat wanneer sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te worden geacht.

16. Verweerder is van mening dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Zo wijst verweerder er onder meer op dat eiser meer dan een jaar in het rebellenkamp zou hebben verbleven, maar dat hij niet kan aangeven welke rang de leider binnen de rebellengroepering had, waar het kamp gelegen was of welk dorp zich in de buurt van het kamp bevond. Verweerder geeft verder aan dat eiser niet bekend is met de namen van de dorpen die hij met de rebellen zou hebben aangevallen en geen specifieke informatie kan verschaffen over de herkenningstekens van de rebellengroepering. Voorts bevreemdt het verweerder dat eiser buiten de naam van de rebellenleider geen andere namen kan geven van rebellen die in de groep aanwezig waren en niet in staat is om een tekening van het kamp te maken. Dat eiser geen namen van andere rebellen kan noemen omdat deze gebruik zouden maken van schuilnamen, zoals door eiser in de zienswijze is gesteld, doet daar volgens

verweerder niet aan af nu eiser evenmin de gebruikte schuilnamen kan noemen. In de visie van verweerder vindt de twijfel aan de geloofwaardigheid van het relaas zijn bevestiging in de omstandigheid dat eiser geen enkele specifieke informatie kan verstrekken over de doelstellingen van de betreffende rebellengroepering en over de redenen waarom de Kamajors in conflict kwamen met de rebellen. Daarbij merkt verweerder op dat eiser niet kan aangeven hoe de rebellen aan hun wapens kwamen, hoeveel blanke personen er in het dorp aanwezig waren na zijn vlucht uit het kamp en wat deze personen in het dorp deden. Verweerder acht hierbij tevens van belang dat eiser geen enkel detail dan wel specifieke informatie kan geven met betrekking tot de foto die van hem gemaakt zou zijn tijdens een aanval van de rebellen en die in handen zou zijn gevallen van burgers.

17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielfrelaas van eiser vanwege het ontbreken van een positieve overtuigingskracht ongeloofwaardig te achten. Dat verweerder in zijn verweerschrift heeft aangegeven dat aan eiser niet langer zal worden toegerekend dat hij niet met zekerheid zou kunnen aangeven uit hoeveel personen de rebellengroepering bestond, doet hier niet aan af. Immers, daarmee is bijvoorbeeld nog niet gezegd dat verweerder niet in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen (schuil)namen van de rebellen kan geven en geen tekening kan maken van het kamp, terwijl eiser daar naar zijn zeggen meer dan een jaar zou hebben verbleven.

18. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder op goede gronden besloten dat eiser niet in aanmerking komt, of had behoren te komen, voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Tevens heeft verweerder gelet op de ongeloofwaardigheid van eisers asielfrelaas, in redelijkheid toelating op de voet van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kunnen onthouden.

19. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

20. Het beroep is derhalve ongegrond.

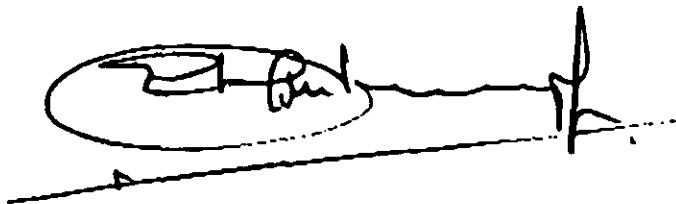
21. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

22. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druijf als rechter in tegenwoordigheid van
mr. A.A.M.J. Smulders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 21 september 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sectie bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

25 SEP. 2007

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tilburg. 22 oktober 2007
Inzake: hoger beroep van dhr.
IND-dossiernummer: 0106-06-2006

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 OKT 2007	
ZAAKNR.	7397
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer geboren op (hierna te noemen: betrokkene), van Sierraleoonse nationaliteit, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 21 september 2007 (Awb 07/10781).

Betrokkene heeft mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Hij kiest domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de Rechtbank d.d. 21 september 2007, welke op 25 september 2007 aan mij per aangetekende post is verzonden.

In de uitspraak wordt het namens betrokkene ingestelde beroep tegen de beschikking van de Minister van Justitie (thans Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen: verweerder) d.d. 1 februari 2007 (verzonden 15 februari 2007), waarbij de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, ongegrond verklaard. Betrokkene kan zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voert daartegen de volgende grieven aan.

Grief 1: Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat de omstandigheid dat verweerder zich ten opzichte van eiser geruime tijd niet heeft beroepen op de afschaffing van het categorale beschermingsbeleid, niet kan leiden tot het oordeel dat sprake is van een gerechtvaardigd opgewekt vertrouwen bij eiser dat de afschaffing van het beleid niet

aan hem zou worden tegengeworpen.

Deze grief richt zich tegen het tweede deel van rechtsoverweging 7 (blz. 2, laatste zin, en blz. 3, 1e alinea) van de aangevallen uitspraak.

Uit de bestreden rechtsoverweging volgt dat de Rechtbank haar standpunt baseert op de omstandigheid dat de afschaffing van het beleid voor categorale bescherming is gepubliceerd, zodat ook betrokkene hiervan op de hoogte kon zijn.

Betrokkene stelt zich op het standpunt dat juist de publicatie van de afschaffing van het beleid van categorale bescherming redengevend is voor de opwekking van het gerechtvaardigde vertrouwen. Betrokkene had er immers op mogen rekenen dat verweerder binnen een redelijke termijn zou handelen naar het gepubliceerde beleid en dus de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (die geldig was tot 6 juni 2004) zou intrekken. De omstandigheid dat deze verblijfsvergunning desondanks niet is ingetrokken in combinatie met het grote tijdsverloop hebben bij betrokkene het gerechtvaardigde vertrouwen opgewekt.

Betrokkene concludeert tevens dat de Rechtbank heeft miskend dat verweerder in het geheel geen uitleg heeft kunnen geven over het zeer grote tijdsverloop en de reden van het niet intrekken van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. De Rechtbank heeft dan ook miskend dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de afschaffing van het beleid van categorale bescherming niet heeft geleid tot intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, maar wel leidt tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Betrokkene wijst er verder op dat hij in de zienswijze en in beroep heeft aangevoerd dat het grote tijdsverloop heeft geleid tot rechtsverwerking: verweerder kan in redelijkheid niet na zoveel jaren nog een beroep doen op de afschaffing van het beleid van categorale bescherming. Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft nagelaten hieraan een overweging te wijden.

Gelet op het voorgaande had de Rechtbank niet tot de aangevallen rechtsoverweging mogen komen.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toepassing kan geven aan art. 31 lid 2 Vw.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 12 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene wijst erop dat de Rechtbank heeft miskend dat uit de tekst van de aanhef van art. 31 Vw blijkt dat deze bepaling uitsluitend ziet op een aanvraag in het kader van art. 28 Vw. Verder heeft de Rechtbank miskend dat de onderhavige aanvraag een aanvraag in het kader van art. 33 Vw betreft. Betrokkene concludeert dan ook dat de wetgever er kennelijk voor

gekozen heeft om de omstandigheden als genoemd in art. 31 lid 2 Vw niet aan asielzoekers tegen te werpen, waarvan de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verlopen. Deze keuze blijkt ondubbelzinnig uit de aanhef van art. 31 Vw.

Betrokkene wijst er in dit verband nog op dat vanwege het vollopen van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bij de beoordeling van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wel materieel getoetst kan worden aan de gronden als genoemd in art. 29 lid 1 Vw, maar dat een dergelijke verblijfsvergunning niet (meer) verleend kan worden.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de Rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in het van toepassing zijn van art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen de consequentie heeft dat ten onrechte is getoetst aan het criterium "positieve overtuigingskracht".

De aangevallen rechtsoverweging kan derhalve geen stand houden.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten met betrekking tot zijn reisroute heeft overgelegd.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 14 van de aangevallen uitspraak.

Betrokkene concludeert dat de Rechtbank toepassing heeft gegeven aan art. 31 lid 2 sub f Vw, hetgeen naar de mening van betrokkene gelet op hetgeen ter toelichting op grief 2 is aangevoerd onjuist is. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat het ontbreken van documenten bij de beoordeling van deze aanvraag niet kan leiden tot de tegenwerping van art. 31 lid 2 sub f Vw.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder - marginaal toetsend - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om te concluderen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 17 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen ter toelichting op de grieven 1 tot en met 3 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat art. 31 lid 2 sub f Vw niet aan betrokkene kan worden tegengeworpen, zodat verweerder ten onrechte heeft criterium "positieve overtuigingskracht" heeft toegepast. Het stond verweerder wel vrij om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene in het kader van de onderhavige aanvraag te beoordelen, maar daarbij mocht verweerder niet het criterium "positieve overtuigingskracht" toepassen. Verweerder heeft de geloofwaardigheid van het asielrelaas derhalve getoetst met gebruikmaking van een te streng en onjuist criterium.

De Rechtbank heeft dit miskend.

Het voorgaande klemmt des te meer nu de Rechtbank in de aangevallen rechtsoverweging constateert dat verweerder betrokkene niet langer tegenwerpt dat hij niet met zekerheid kan aangeven uit hoeveel personen de rebellenbeweging bestond, hetgeen betekent dat niet alle overwegingen uit de beschikking in stand zijn gebleven. Toetsing aan een minder streng criterium (het criterium aannemelijk maken) had derhalve tot een andere uitkomst geleid, dan wel kunnen leiden.

Grief 5: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt mocht stellen dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in art. 29 lid 1 aanhef en onder a, b of c Vw. Daarmee heeft de Rechtbank ten onrechte geaccordeerd dat verweerder eiser niet in aanmerking heeft gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Deze grief richt zich tegen de rechtsoverweging 18 van de aangevallen uitspraak.

Uit hetgeen onder de grieven 1 t/m 4 is aangevoerd dient te worden geconcludeerd dat deze rechtsoverweging geen stand kan houden.

Grief 6: Ten onrechte heeft de Rechtbank het namens betrokkene ingediende beroep ongegrond verklaard en nagelaten de beschikking van 1 februari 2007 te vernietigen.

Uit hetgeen ten aanzien van de grieven 1 t/m 5 is aangevoerd volgt dat betrokkene zich op het standpunt stelt dat zijn beroep gegrond had dienen te worden verklaard en dat de beschikking d.d. 1 februari 2007 had dienen te worden vernietigd.

MET CONCLUSIE:

Betrokkene verzoekt de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 21 september 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 9 maart 2007 ingediende beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van 1 februari 2007 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde